

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.721 van 12 oktober 2011
in de zaak A. 197.575/XIV-33.066**

In zake : Hedwig VERBEKE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joris Vercammen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Schuttersvest 4-8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de NV van publiek recht NMBS HOLDING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chris Van Olmen
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 augustus 2010, strekt tot de nietigverklaring van de “beslissing tot afzetting dd. 5 juli 2010 van de NMBS Holding Directie Human Resources Bureau H-HR. 152 sectie 53”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roeland Lembrechts, die loco advocaat Joris Vercammen, verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Marian Dewaersegger, die loco advocaat Chris Van Olmen, verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sinds 27 januari 1975 in dienst van de verwerende partij. Op het ogenblik van de bestreden beslissing vervult hij de functie van eerste lader, die hij uitoefent in statutair dienstverband.

3.2. In de periode vanaf het begin van zijn tewerkstelling tot maart 2006 loopt de verzoeker 18 disciplinaire sancties op wegens beroepsfouten inzake veiligheid en wegens het vroegtijdig verlaten van de dienst.

3.3. Op 8 december 2006 wordt vastgesteld dat de verzoeker dronken was tijdens zijn dienst, met 1,39 promille alcohol in het bloed. De verzoeker wordt

hiervoor een maand geschorst, van 14 mei 2007 tot en met 14 juni 2007. Gelet op het gevaar voor de veiligheid wordt ook een ordemaatregel opgelegd, met name de onttrekking van bediening voor onbepaalde duur. Deze maatregel wordt op 9 mei 2007 aan de verzoeker betekend.

3.4. Op 8 oktober 2007 onderneemt de verzoeker een poging om zijn echtgenote en haar minnaar met een vuurwapen te doden. De minnaar geraakt hierbij ernstig gewond.

De verzoeker wordt voor de voormelde feiten strafrechtelijk vervolgd en verblijft in voorlopige hechtenis van 9 oktober 2007 tot 4 april 2008.

Bij vonnis van 4 april 2008 veroordeelt de correctionele rechtbank te Mechelen de verzoeker tot een gevangenisstraf van drie jaar, met drie jaar uitstel van tenuitvoerlegging voor wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de periode van voorlopige hechtenis overtreft.

Op 5 april 2008 tekent de verzoeker tegen het voormelde vonnis beroep aan.

3.5. Eveneens op 5 april 2008, herneemt de verzoeker zijn werk bij de verwerende partij.

3.6. Op 19 september 2008 wordt bij de verzoeker, tijdens de dienst, opnieuw dronkenschap vastgesteld. Hij heeft 0,6 promille alcohol in het bloed. Voor dit feit wordt de verzoeker twee maanden geschorst, van 15 december 2008 tot en met 14 februari 2009.

3.7. Op 24 februari 2009 verklaart het hof van beroep te Antwerpen het hoger beroep van de verzoeker tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen van 4 april 2008 ongegrond.

De verzoeker tekent tegen dit arrest cassatieberoep aan.

3.8. Op 10 maart 2009 start de verwerende partij een herzieningsprocedure om te bepalen of de ordemaatregel van onttrekking van

bediening voor onbepaalde duur, opgelegd op 9 mei 2007, moet opgeheven worden. Op 6 mei 2009 beslist de verwerende partij dat deze ordemaatregel vanaf 9 mei 2009 definitief wordt.

3.9. Bij arrest van 22 september 2009 verwerpt het Hof van Cassatie het cassatieberoep van de verzoeker tegen het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 24 februari 2009. Op 16 december 2009 wordt de verwerende partij op de hoogte gebracht van het feit dat het voormeld arrest van het hof van beroep te Antwerpen in kracht van gewijsde is gegaan.

3.10. Op 28 januari 2010 formuleert Filip Merlier, regiomanager en de onmiddellijke chef van de verzoeker, een voorstel tot afzetting van de verzoeker. Dit voorstel is als volgt gemotiveerd:

“Om door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen dd. 04 april 2008, voor eeraantastende feiten, veroordeeld te zijn geweest tot een gevangenisstraf van drie jaar (uitstel gedurende drie jaar wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis overtreft.”.

Daaropvolgend geeft de verzoeker de volgende rechtvaardiging voor de gepleegde feiten:

“De feiten noch de weerhouden incriminatie worden betwist. Verbeke heeft het vonnis van de Correctionele Rechtbank trouwens aanvaard. Echter, het is een vaststaand feit dat er talrijke verzachtende omstandigheden zijn: de feiten werden zonder enige twijfel uitgelokt door de nieuwe relatie van de echtgenote van de heer Verbeke, niet alleen door diens aanwezigheid in de echtelijke woonst maar ook door zijn uitdagende houding. Dit alles zal worden verduidelijkt ter zitting, vergezeld van bewijsstukken.”.

De verzoeker vraagt tevens om te verschijnen voor de Raad van Beroep.

3.11. Op 10 februari 2010 adviseert de onmiddellijke chef van de verzoeker, regiomanager Filip Merlier, als volgt over de door de verzoeker gegeven rechtvaardiging:

- “1) De bewijsstukken ontbreken
- 2) De NMBS-Groep, als werkgever, oordeelt niet over de feiten waarvoor Verbeke werd veroordeeld, doch volgt de eigen reglementering na kennisname van het vonnis in gewijsde.”.

Eerste inspecteur-afdelingschef De Geeter, hiërarchisch overste van de onmiddellijke chef van de verzoeker, adviseert hierna om het strafvoorstel van afzetting lastens de verzoeker te behouden.

3.12. Op 25 februari 2010 verleent regiomanager Filip Merlier het volgende advies:

“Betreft: Advies over het gedrag en de wijze van dienen
VERBEKE Hedwig, [...]
Sinds 05/04/2008 is de heer VERBEKE Hedwig tewerkgesteld bij NMBS Mobility Regio Antwerpen, werkzetel Antwerpen Centraal.
Na een korte opleiding werd betrokkene ingezet in de factage te Antwerpen Centraal. Zijn dienstoverste aldaar meldt mij geen slecht woord te kunnen zeggen aangaande zijn werk in de factage. Hij typeert hem als steeds bereid te komen werken bij ziekte van collega's, behulpzaam, stipt en ijverig.
Als individueel beoordelingscijfer wordt een Ca van 1,0 toegekend”.

3.13. In het kader van de beroepsprocedure wordt een sociaal onderzoek met betrekking tot de verzoeker uitgevoerd. In het verslag van 30 maart 2010 van dit onderzoek wordt onder meer het volgende over de verzoeker gesteld:

“(…)
Uit ons voorgaand sociaal onderzoek (02/2007) bleek dat zijn problematisch alcoholgebruik hem vooral parten speelde op momenten van grotere druk en/of stress. Zo verklaart hij ook zijn opgelopen “schorsing als tuchtmaatregel” (van 15/12/2008 tot 14/02/2009 o.w.v. overschrijding alcoholgrens: 0,6 promille, datum ademtest: 19/09/2008). Wij merken dat betrokkene heel bewust blijft van deze problematiek en ook verder strijd levert en wil blijven leveren in dit gevecht. Aan de heer Verbeke wordt voorlopig medicatie voorgeschreven tegen depressie.

Aangaande zijn beroepsactiviteiten deelt hij mee “altijd graag te hebben gewerkt”. Zijn werkzaamheden gebeuren in een sfeer van wederzijds respect t.o.v. de collega’s. De verstandhouding met de directe collega’s, alsook met de onmiddellijke chef, ervaart hij als één die behoort tot een normale en gezonde werkrelatie.

In ons onderhoud stellen we vast dat hij zijn “goed functioneren” bij de Maatschappij beschouwt als een doel op zich. Bij een eventuele afzetting vreest hij naast het financiële aspect, duidelijk nog meer voor het psychische gevolg dat dit voor hem zal teweeg brengen. (...).”

3.14. De eerste adviseur-afdelingschef geeft op 4 juni 2010 volgend advies aan de Raad van Beroep:

“Advies van NMBS HOLDING – Directie Human Resources

Hedwig VERBEKE liep een zware gerechtelijke veroordeling op wegens eeraantastende feiten nl. een hoofdgevangenisstraf van drie jaar.

Overeenkomstig het art. 7, Hfst. XIV van het Statuut van het Personeel dient de afzetting te worden voorgesteld ten laste van een bediende die bij een gerechtelijke veroordeling, uitgesproken uit hoofde van feiten die de eer aantasten, een gevangenisstraf van meer dan 6 maand oploopt.

In dit geval betreft het dus een gevangenisstraf van drie jaar, uitgesproken voor feiten die zonder twijfel als eeraantastend moeten gekwalificeerd worden rekening houdend met de gepleegde daden.

Door zijn uiterst laakbaar gedrag, weliswaar buiten dienst, hoort hij niet langer thuis bij het personeel dat de gebruiker van de openbare dienst vertrouwen en respect moet inboezemen. Door zijn gewelddadig gedrag, nl. het neerschieten met een revolver van een persoon waarbij deze ernstig gewond raakte, betekent hij een gevaar voor de werknemers van de NMBS-Groep waarmee hij moet samenwerken alsook voor de klanten van de NMBS-Groep.

In het licht van deze elementen en rekening houdend met de zware gerechtelijke veroordeling steun ik het ten laste van Hedwig VERBEKE ingediende strafvoorstel, nl. de afzetting.”.

3.15. Op 30 juni 2010 wordt de verzoeker in aanwezigheid van zijn raadsman door de Raad van Beroep gehoord. De raadsman van de verzoeker legt bij deze gelegenheid een aantal stukken neer.

3.16. Nog op 30 juni 2010 sluit de Raad van Beroep zich, na beraadslaging en met eenparigheid van stemmen, aan bij het voorstel om de verzoeker met de afzetting te straffen. Dit advies wordt als volgt gemotiveerd:

“Gezien de stukken van het dossier ;

Gehoord :

- de verslaggever in zijn uiteenzetting ;
- de beroeper in zijn verdedigingsmiddelen ;
- de verdediger van de beroeper, meester Vercammen Joris, advocaat ;
- de onmiddellijke chef van de beroeper, de heer Merlier Filip, inspecteur van de beweging reizigers ;

Na erover beraadslaagd te hebben :

Aangezien het feit zoals vermeld op het strafvoorstel P255 bewezen is (om door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen dd. 4 april 2008, voor eeraantastende feiten, veroordeeld te zijn geweest tot een gevangenisstraf van drie jaar (uitstel gedurende drie jaar wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis overtreft) ;

Aangezien de voorgestelde maatregel in verhouding is met de ten laste gelegde feiten ;

Gelet op het zware disciplinaire verleden van de beroeper en meer bepaald ook het feit dat betrokkene een tuchtrechtelijke sanctie heeft opgelopen slechts enkele maanden na voornoemde veroordeling ;

Aangezien door voornoemde zeer zwaarwichtige veroordeling het imago van de NMBS-Groep zwaar is beschadigd ;

Aangezien betrokkene door zijn gewelddadig gedrag beschreven in de strafrechtelijke veroordeling een permanent risico uitmaakt voor zijn werkomgeving ;

Gezien de paragrafen 1 t.e.m. 4, 17, 53, 94, 101 t.e.m. 105, 117 en 122 van het Tuchtreglement – ARPS bundel 550 ;

Gelet op de artikelen 7 en 13 van het Hoofdstuk XIV van het Statuut van het Personeel ;

Om deze redenen :

sluit de Raad zich aan bij het voorstel van de Maatschappij en stelt voor om de betrokkene te straffen met de afzetting (eenparig).”.

3.17. Op 5 juli 2010 beslist het Directiecomité van de verwerende partij om de verzoeker met de afzetting te straffen. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Gezien het tuchtdossier van betrokkene ;

Gelet op het strafvoorstel van 28 januari 2010 ;

Gezien het door de Raad van beroep, ter zitting van 30 juni 2010, uitgebrachte advies ;

Aangezien het feit zoals vermeld op het strafvoorstel P255 bewezen is (om door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen dd. 4 april 2008, voor eeraantastende feiten, veroordeeld te zijn geweest tot een gevangenisstraf van drie jaar (uitstel

gedurende drie jaar wat betreft het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis overtreft) ;
Aangezien de voorgestelde maatregel in verhouding is met de ten laste gelegde feiten ;
Gelet op het zware disciplinaire verleden van de beroeper en meer bepaald ook het feit dat betrokkene een tuchtrechtelijke sanctie heeft opgelopen slechts enkele maanden na voornoemde veroordeling ;
Aangezien door voornoemde zeer zwaarwichtige veroordeling het imago van de NMBS-Groep zwaar is beschadigd ;
Aangezien betrokkene door zijn gewelddadig gedrag beschreven in de strafrechtelijke veroordeling een permanent risico uitmaakt voor zijn werkomgeving ;
Gezien de paragrafen 1 t.e.m. 4, 17, 53, 94, 101 t.e.m. 105, 117 en 122 van het Tuchtreglement – ARPS bundel 550 ;
Gelet op de artikelen 7 en 13 van het Hoofdstuk XIV van het Statuut van het Personeel ;
Na erover beraadslaagd te hebben en om de hierboven aangehaalde motieven beslist het directiecomité betrokkene te straffen met de afzetting.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

4.1. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Hij argumenteert dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikte en bij de uitoefening van die bevoegdheid in concreto rekening moest houden met alle verzachtende omstandigheden, zoals onder meer het werkverloop sinds zijn vrijlating en de inhoud van zijn functie. Volgens de verzoeker zijn er overduidelijk verzachtende omstandigheden aanwezig waardoor de afzetting niet verantwoord is. De verwerende partij neemt een onredelijke beslissing wanneer uit verschillende verslagen en adviezen blijkt dat zijn werkhouding gedurende meer dan twee jaar onberispelijk is en wanneer blijkt dat een correctionele veroordeling een straf volledig met uitstel uitspreekt omdat er valabele verzachtende omstandigheden voorhanden zijn.

4.2. De verwerende partij antwoordt dat de Raad van State ter zake slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt en een tuchtsanctie enkel kan vernietigen wanneer deze kennelijk in wanverhouding tot de feiten staat. De verzoeker toont echter niet aan dat de verwerende partij een kennelijk beoordelingsfout beging en bovendien staat de straf in casu wel degelijk in een redelijke verhouding tot de feiten. De verwerende partij betoogt verder dat zij aansprakelijk is voor de veiligheid van haar werknemers, zodat zij de nodige maatregelen moet nemen om de risico's voor de andere personeelsleden te beperken. Bijgevolg kon zij redelijkerwijze besluiten tot de afzetting van de verzoeker. De verwerende partij betwist voorts dat de verzoeker van "onberispelijk" gedrag zou zijn, nu hij reeds in november 2008 een tuchtstraf van de tweede graad opliep en een zwaar tuchtverleden had. Het positieve verslag over de verzoeker beslaat slechts een zeer korte periode in zijn loopbaan en volstaat niet om te besluiten dat de verwerende partij een onevenredig zware beslissing zou hebben genomen. Verder wordt gewezen op de effectieve gevangenisstraf die de verzoeker heeft moeten ondergaan.

4.3. In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker nog toe dat de bestreden beslissing als onredelijk overkomt, rekening houdende met het feit dat de verwerende partij hem onmiddellijk na zijn vrijlating terug in dienst heeft genomen, zich zeer tevreden over hem heeft uitgelaten, maar hem uiteindelijk twee jaar later afzet met als reden dat hij een permanent gevaar voor zijn werkomgeving uitmaakt. Uit het dossier blijkt echter dat de indiensthouding van de verzoeker geen enkel probleem was, dat hij zijn leven terug op poten had gezet en alles de goede richting uitging. De afzetting maakt een verdere reclassering bijzonder moeilijk en hij vreest de financiële en de psychologische gevolgen ervan.

De verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de afzetting maar verantwoord is wanneer de overheid in redelijkheid van mening kan zijn dat het te bestraffen gedrag van die aard is dat het verder in dienst houden van haar personeelslid onmogelijk is. Verder haalt de verzoeker rechtspraak aan die het opleggen van een afzetting niet proportioneel

achte, gelet op de familiale en financiële situatie en het verleden van de betrokkene.

4.4. In haar laatste memorie betoogt de verwerende partij dat niet kan worden voorbijgegaan aan de poging tot doodslag op twee personen, waarbij één persoon ernstig gewond raakte en die door de correctionele rechtbank te Mechelen als bijzonder erg worden beschreven, waarbij “de handelwijze van beklaagde getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit”. Het is geenszins onredelijk te oordelen dat deze poging tot doodslag de waardigheid van het ambt in het gedrang brengt en de naam van de “NMBS Groep” beschadigt. Het kan bovendien niet ontkend worden dat de verzoeker door zijn gewelddadig gedrag zoals beschreven in de strafrechtelijke veroordeling een permanent risico uitmaakt voor zijn werkomgeving, gezien de strafrechter zelf aanhaalt dat de handelwijze van de verzoeker getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit. De verwerende partij kan dan ook oordelen dat de verzoeker niet langer thuishoort bij het personeel dat de gebruikers van de openbare dienst vertrouwen en respect moet inboezemen. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen na een volledig en grondig onderzoek van de zaak. De beslissing steunt op concrete gegevens uit het dossier, waarvan de verzoeker de onjuistheid niet bewijst en zelfs niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt de afzetting verantwoord door, enerzijds, de zwaarwichtigheid van de feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd en, anderzijds, het disciplinair verleden van de verzoeker en de nieuwe tuchtrechtelijke veroordeling voor dronkenschap op de werkvloer, die de verzoeker reeds enkele maanden na zijn strafrechtelijke veroordeling opliep. Dit disciplinaire verleden bestaat zowel uit sancties wegens beroepsfouten inzake veiligheid, als wegens het vroegtijdig verlaten van de dienst en wegens dronkenschap tijdens de dienst. Hoewel uit het sociaal onderzoek van 30 maart 2010 blijkt dat de verzoeker zich van zijn problematisch alcoholgebruik bewust is, blijkt uit het sociaal onderzoek van 20 februari 2007 dat de verzoeker reeds van in de jaren tachtig last heeft van problematisch alcoholgebruik en dat ondanks de tuchtsancties, hierin geen verbetering komt. Het is juist dit ongecontroleerd

alcoholgebruik en de uitbarsting van geweld bij de verzoeker waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Aangezien de verwerende partij in de eerste plaats de collega's van de verzoeker wil beschermen en daarnaast eveneens haar klanten en haar eigen reputatie, kan de bestreden beslissing geenszins als onevenredig worden beschouwd. De verzoeker liep naast de bestreden beslissing reeds twintig tuchtsancties op, waaronder een schorsing van twee maanden op 6 november 2008. Het kan niet langer geduld worden dat een personeelslid dat reeds meerdere malen diende gesanctioneerd te worden wegens beroepsfouten inzake veiligheid en wegens dronkenschap tijdens de dienst en die uiteindelijk strafrechtelijk veroordeeld werd wegens geweld tegen twee personen, waaronder poging tot doodslag, de goede dienst verder in gevaar brengt.

Beoordeling

5.1. Het komt de Raad van State niet toe zich bij het beoordelen van de strafmaat in de plaats te stellen van de tuchtoverheid. Hij vermag enkel een tuchtsanctie onwettig bevinden wanneer de tuchtoverheid, op grond van de gegevens waarover zij beschikt, kennelijk onredelijk geoordeeld heeft.

5.2. Te dezen werd aan de verzoeker de zwaarst mogelijke tuchtstraf van de afzetting opgelegd naar aanleiding van feiten gepleegd in zijn privé-leven, met name de poging tot doodslag op zijn voormalige echtgenote en haar minnaar, waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd. Feiten uit het privéleven kunnen tuchtrechtelijk worden bestraft, voor zover zij de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen. De tuchtoverheid die een sanctie oplegt voor dergelijke feiten dient dan ook aan te geven waarom die feiten of de veroordeling die ervoor werd opgelopen de waardigheid van het ambt dat door de betrokkene wordt uitgeoefend, in het gedrang brengen. Daarenboven moest de verwerende partij onder meer motiveren waarom zij de zwaarste sanctie meende te moeten opleggen terwijl de strafrechter juist uitstel had verleend om verzoekers reclassering niet in het gedrang te brengen. Hoewel de tuchtoverheid niet is gebonden door de wijze waarop de rechterlijke overheid de betrokkene meent te moeten bestraffen, dient

zij, wanneer bij de rechter duidelijk de wil bestond om de kansen van de veroordeelde voor de toekomst niet in het gedrang te brengen, wat in casu blijkt uit het verleende uitstel van strafuitvoering, daarmee rekening te houden bij de straftoemeting in die zin dat het niet evident is dat in een dergelijk geval toch nog de zwaarste tuchtsanctie wordt opgelegd. Er kunnen motieven bestaan die de tuchtoverheid er in een dergelijk geval toch rechtmatig kunnen toe brengen om de betrokkene af te zetten, maar het is dan aan die overheid om die motieven kenbaar te maken.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat door de “zeer zwaarwichtige strafrechtelijke veroordeling het imago van de NMBS-Groep zwaar is beschadigd” en dat de betrokkene “door zijn gewelddadig gedrag beschreven in de strafrechtelijke veroordeling een permanent risico uitmaakt voor zijn werkomgeving”. Ook wordt melding gemaakt van het tuchtrechtelijk verleden van de verzoeker, waaronder een tuchtsanctie enkele maanden na de strafrechtelijke veroordeling.

Weliswaar kan worden aangenomen dat de door de verzoeker gepleegde feiten, zoals zij blijken uit het vonnis van 4 april 2008 van de correctionele rechtbank te Mechelen, een ernstig vergrijp vormen, doch een dergelijk vergrijp, gepleegd in de privé-sfeer van de verzoeker, brengt niet als vanzelf het imago van de verwerende partij in het gedrang. In de bestreden beslissing wordt niet op gemotiveerde wijze gesteld dat dit laatste het geval zou zijn, maar blijkt de verwerende partij zich eerder te beperken tot een stijlformule. Dit klemmt nog meer nu uit niets blijkt dat de verzoeker, of de dienst waarvan hij deel uitmaakt, door de strafrechtelijk gesanctioneerde feiten bij het ruime publiek in opspraak is gekomen en de verzoeker bij de uitoefening van zijn professionele werkzaamheden geen enkel contact met het publiek blijkt te hebben.

De overweging in de bestreden beslissing dat de verzoeker door zijn gewelddadig gedrag beschreven in de strafrechtelijke veroordeling een permanent risico voor zijn werkomgeving uitmaakt, vindt geen steun in het

dossier. In tegendeel blijkt de verzoeker na zijn veroordeling geenszins het vertrouwen van zijn collega's of zijn hiërarchisch meerderen te hebben verloren, maar wordt hij als "behulpzaam, stipt en ijverig" omschreven en kan zijn dienstoverste zich enkel positief uitlaten over zijn werk. Het verslag van het sociaal onderzoek geeft aan dat de verzoeker zijn werkzaamheden uitoefent "in een sfeer van wederzijds respect t.o.v. de collega's", in een verstandhouding "die behoort tot een normale en gezonde werkrelatie" en dat de verzoeker zijn "goed functioneren" bij de verwerende partij als een doel op zich beschouwt.

Voorts heeft de verzoeker weliswaar een aanzienlijk disciplinair verleden, doch de tuchtfeiten waarvoor hij werd veroordeeld, wijzen geen van alle op gewelddadig gedrag van de verzoeker. De verzoeker heeft ontegenzeggelijk gewelddadige feiten gepleegd en werd daarvoor veroordeeld, doch hierbij dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden waarin het strafrechtelijk veroordeelde feit zich heeft voorgedaan, met name de relationele problematiek van de verzoeker. Ook de tuchtrechtelijke veroordeling voor dronkenschap op de werkvloer, die de verzoeker opliep enkele maanden na zijn strafrechtelijke veroordeling, dient in die context te worden geplaatst, te meer daar uit het sociaal onderzoek duidelijk blijkt dat de verzoeker zich van zijn problematisch alcoholgebruik bewust is en er zonder enig voorbehoud aan wil werken.

5.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat het imago van de verwerende partij zwaar is beschadigd, noch dat de verzoeker een permanent risico uitmaakt voor de werkomgeving en de normale werking van de dienst door het verder in dienst houden van de verzoeker zou worden verstoord. De in de bestreden beslissing aangevoerde gegevens volstaan dan ook niet om de beslissing om de verzoeker definitief uit de dienst te verwijderen, op te stoelen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de “beslissing tot afzetting dd. 5 juli 2010 van de NMBS Holding Directie Human Resources Bureau H-HR. 152 sectie 53”.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 oktober 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen